

Arrest

nr. 121 022 van 20 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 12 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 januari 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 januari 2010 diende verzoeker een asielaanvraag in.

Op 21 januari 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Op 24 juni 2010 verwierp de Raad dit beroep bij arrest nr. X.

Op 21 april 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 14 juli 2010 ontvankelijk verklaard.

Op 31 oktober 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 26 april 2013 ongegrond verklaard.

Op 31 mei 2013 diende verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 12 augustus 2013 werd de aanvraag van 21 april 2010, waarbij de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd gevraagd, ongegrond verklaard.

Op 27 augustus 2013 werd de aanvraag van 31 mei 2013, waarbij de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd gevraagd, onontvankelijk verklaard.

Op 9 september 2013 diende verzoeker een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 12 november 2013 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) genomen. Dit is thans de bestreden beslissing.

Op 9 januari 2014 werd de aanvraag van 9 september 2013, waarbij de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd gevraagd, onontvankelijk verklaard.

Eveneens op 9 januari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op stellende dat zij *in casu* over een gebonden bevoegdheid beschikt en dat een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing verzoeker derhalve geen nut kan opleveren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoeker geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker dan ook geen nut opleveren.

Evenwel primeert het EVRM op de vreemdelingenwet en dient de Raad dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing en dit artikel van het EVRM.

Zo stelt verzoeker dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Macedonië en dit omwille van het feit dat hij als Rom enorme problemen kende in Macedonië. Hij wijst er op dat de Macedonische staat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op 15 februari 2007 voor een schending van artikel 3 van het EVRM werd veroordeeld jegens een Rom. Verder benadrukt hij dat zijn echtgenote ernstig ziek is.

In casu kan een schending van artikel 3 van het EVRM niet worden aangenomen. Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de asielaanvraag van verzoeker definitief door de Raad werd beëindigd met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De door verzoeker aangehaalde problematiek die hij in Macedonië heeft gekend, kwam hier uitvoerig aan bod, maar werd niet van die aard geacht om een beschermingsstatus aan verzoeker toe te kennen. Aangezien artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet werd aldus getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden was (*cf.* HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 15 februari 2007, toont hij op geen enkele wijze aan dat hij zich in dezelfde omstandigheden bevindt waardoor zonder meer zou moeten worden aangenomen dat dit arrest op zijn situatie kan getransponeerd worden.

Ook wat betreft de medische problematiek ingeroepen door verzoekers echtgenote werd reeds definitief een beslissing genomen en werd deze niet van die aard beschouwd om een onmenselijke en vernederende behandeling uit te maken in het land van herkomst. Indien verzoeker meent dat zijn echtgenote moet worden gemachtigd tot verblijf op grond van haar huidige medische problematiek, dan staat het hen vrij daartoe een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen. Het komt echter niet aan de Raad om op grond van een loutere gratuite bewering van verzoeker de medische situatie van diens echtgenote te gaan beoordelen.

Met zijn betoog doet verzoeker geen afbreuk aan de voormelde gebonden bevoegdheid.

De exceptie van verweerder kan worden aangenomen.

Het beroep is niet ontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU